

[Lone Dybkjær]

stilling til det – det var klart, når de var 8 og 5 år. I praksis betød det, at vi vedtog, at de skulle blive boende i huset, og at vi skulle bo der på skift. Det endte så efter en periode med, at vi boede der 1 år hver.

Af hensyn til balancen imellem os og fordi vi ikke kendte det endelige resultat, fik vi forældremyndigheden over en hver, fordi man jo ikke kunne få fælles forældremyndighed på det tidspunkt. Den, der så boede i huset med begge børn, havde sit »eget« barn hos sig, men det andet barn var jo ikke længere vedkommendes – min eller deres fars – og det betød, at det andet barn skulle i døgnpleje.

Og hvad medfører det, at man skal have et barn i døgnpleje? Det medfører, at kommunen skal besigtige hjemmet, altså det hus, hvor børnene altid havde boet. Der kom så en kommunal embedsmand – fordi vi altså ikke ville lave ballade over det – og besigtigede hjemmet for at se, om alt nu var i orden. Jeg spurgte forsigtigt, hvad de egentlig regnede med, de kunne se. Jamen de ville da gerne se, at den ene part ikke havde taget alt med sig. Det var en fredelig, fordragelig skilsmisse!

Jeg skal i øvrigt sige til Socialdemokratiet, at jeg spurgte et kendt socialdemokratisk folketingsmedlem – for jeg var ikke selv i Folketinget på det tidspunkt, det var i 1977-79 – om hun ikke syntes, det var lidt urimeligt, at der skulle komme en socialrådgiver el.lign. og besigtige dette her hjem. Nej, det mente hun aldeles ikke, svarede hun, for der var jo ingen, der havde kunnet sikre sig, at den ene af os ikke opførte os helt åndssvagt og uansvarligt. Jeg må sige, da fik jeg grundlagt et par fordomme, og det tror jeg de fleste af os har på en eller anden måde i forbindelse med kommunale myndigheder, når vi har oplevet noget, der er oplagt urimeligt.

De to eksempler viser naturligvis også klart, hvad det er for ekstremer, man bevæger sig imellem. Vi skal lave nogle konkrete regler i den gråzone, der er mellem, om jeg så må sige, mit eget – i hvert fald efter min opfattelse – helt uskyldige eksempel og fru Pia Christmas-Møllers rædselseksempel på et barn, der var ødelagt. Og det kan vi kun gøre ved at sikre optimal rådgivning for de mennesker, der skal håndtere disse ting, og sikre så meget hjælp som overhovedet muligt.

Vi kan spørge os selv, hvad det så er for en holdning, vi skal have til den hjælp. I anledning af hr. Tom Behnkes bemærkninger vil jeg godt sige, hvad min holdning til det er, og jeg vil gøre det ved at læse et digt:

»Jeres børn er ikke jeres børn.

De er sønner og døtre af livets higen mod sig selv.

De kommer gennem jer, men ikke af jer.

De er hos jer, men de hører jer ikke til.

I kan give dem jeres kærlighed, men ikke jeres tanker, for de har deres egne tanker.

I kan huse deres legemer, men ikke deres sjæle, for deres sjæle dvæler i morgendagens hus, som I ikke kan besøge, end ikke i jeres drømme.

I kan stræbe efter at ligne dem, men søg ikke at få dem til at ligne jer, for livet går ikke baglæns eller tøver hos gårdsdagen.«

Digtet er af Kahlil Gibran.

Jeg synes, det er den holdning, vi bør have til børn. Det er selvstændige væsner, som vi kan prøve at give al vores kærlighed og hjælp, men det er ikke noget, vi som forældre har ret til. Således kan man ikke sige, at børnene tilhører os, uanset hvor fjollet vi opfører os. Vi kan have den holdning, at vi kan prøve på at hjælpe dem gennem livet, og hvis vi ikke kan det, kan vi have den holdning, at vi kan søge bistand til det.

Om lovforslaget, som jeg mener bør være præget af den holdning og er præget af den holdning – og jeg mener også, at administrationen bør være det efterfølgende – synes jeg, man kan sige, at der er for lidt om den forebyggende indsats. Man kan så sige, at det heller ikke er det, vi konkret behandler her, men måske burde vi alligevel have taget det mere med.

Og her mener jeg navnlig, vi bør diskutere noget mere omkring den psykologiske indsats. Der står her, at man i visse situationer kan påtvinge en psykologisk indsats; jeg mener, man på et meget tidligere tidspunkt skal tilbyde en psykologisk indsats. Og når jeg mener det, så er det, fordi jeg tror, at der netop i konflikter mellem børn og voksne er behov for, at andre mennesker med indsigt i disse forhold går ind. Der er nok ikke noget, der er mere belastende hverken for barnet eller forældrene end konflikten imellem dem, og det er vanskeligt at løse hos forældrene eller hos barnet, fordi vi selv er part i sagen. Her er det afgørende at sætte